

וואכן-שריפט פאר קינדער, פון 'משמרת השלום'

אָפּמאַכ:

אין בין ווערד
אויף... שטילערהייט

נו' 72

פר' אמור
איר פ"ה

לוינט צו שטיין ביים צענטער פון די ענינים?

שפיל? פארוואס שלעפט ער אונז?
"הההההה!"

"מיט אַ גאָר צוריק, ווען די זיבעטע קלאס איז
ארויסגעפארן אויף אַ נסיעה, האט..."
"איי, וואס איז געשעהן מיט מושי? ער שטופט היינט
נישט אריין זיין גאז! ער איז נישטא?"

"נו, מ'שטעלט אונטער א שפיצל, צו נישט?"
"איך פֿרעג וואו מושי איז, און קיינער ענט--"

"גא, גא, די זיבעטע קלאס! איהר הערט?!"
"עקסידענט?"

"מ'פארשטייט דיר נישט! טרינק גוגל-מוגל!..."
"הההההה!"

יעצט שטעלט זיך פאר: אז פונקט ביי דעם צולאזטן
טומל'דיגן גערויש - האב אין זיך אריינגערוקט.

פיערונגען ביים אונטערשטן באנק

"אונזער דריינער איז אַ הברה'מאן"

"גיי. ער איז פויל. מיט אַזא אייגעם, וועלן מיר נישט
אנקומען אין קיין פלאץ. מיין ברודער האט אויך---"
"דערמאנסט מיר; מיין ברודער, האט געהאט אַ
שבעקליקע מעשה מיט אַ עקסידענט. איהר מוזט
הערן..."

"איך, האב נישט געדולד צו מעשה'ס פון ברודער'ס:
לאמיר הערן וואס זאגט איהר אויף...? ער איז נישט
לאנגווייליג? אפֿשר שטעלט מען איהם אונטער אַ
שפיצל?..."

"חס ושלום! ס'איז מסוכן. איהר ווייסט וואס האט
פאסירט מיט די זיבעטע קלאס, ווען זיי...?"
"דער דריינער מיינט, אז דער אוטו איז אַ בימבה-

אזוי! בשום אופן נישט!... האב איך פראבירט צו שרייען נאך העכער, און אפילו געזאגט און געלאכט פון זאכן - וואס איך האלט נישט אזוי; כ'האב פשוט געוואלט מ'זאל זיך צוטרון מאכן פון מיר.

בלייבן דארט? זיך פילן ווערד?

כ'האב פאקטיש געשפירט א טרוקעניש אין האלדז, און בין צוריק געגאנגען צו מיין זיין-פלאץ, ארויס צו נעמען מיין פלאש וואסער.

"אה, משולם, ביסט צוריק?" האט מיר שימי פריינדליך אויפגענומען.

"וואס איז געשעהן? פארוואס שרייט מען דארט?" האט ער זיך אינטערעסירט "איינער האט דיר אויפגערעגט? ביסט רויט!"

כ'האב אנגעהויבן ענטפערן, און איינגעזעהן, אז איך בין טאקע הייזערדיג געווארן פון שרייען.

ס'איז מיר אבער נאָמאָס געווארן, כ'האב נישט געהאט קיין חשק צוריק צו גיין צו זיי. ביז ווען איינער האט מיר שוין יא באמערקט, און אויסגעהערט א האלבע זאך, האט עס איהם גלייך דערמאנט א אנדער מעשה, און אטאמאטיש האבן זיך אלע אויסגעדרייט צו יענעם.

"כ'האב דארט נישט הנאה געהאט", האב איך מודה געווען, באטראכנדיג מיט אינטערעס מייןע נאטורליכע 'שכנים' מיט קנאה, אויך די וואס זיצן איין שורה אונטער מיר. זיי האבן פארברענגט אין איינעם געשמאק - הנאה מה טוב ומה נעים...

"איז צו וואס ביסטו טאקע אהין געגאנגען?" האט שימי נישט פארשטאנען.

"ביים צענטער איז שטענדיג אינטערעסאנט. גיין?" האב איך געזאגט "איך פאר דאך, הנאה צו האבן!"

"נו, און האסט הנאה געהאט?... ס'איז נישט בעסער צו זיצן רוהיג נעבן פענסטער, זעהן די שיינקייט פון די בריאה? נישט א שאד אונזע צונעבן די שטימע? ביי אַזעלכע 'מעמדים', הערט

אונזער כּתה איז ארויסגעפארן אויף א נסיעה. ס'האט מיר אויסגעזעהן, אז ביים לעצטן באנק זיצן זאפטטיגע חברה-לייט און מסתמא איז דארט זיכער אינטערעסאנט. האט מיר געגלוקט צו זיין, א חלק פון זיי.

אָבער למעשה, האבן דארט אלע גערעדט אויף איינמאל. גיין. אלע האבן געשריגן - איינער האט איבערגעשריגן דעם צווייטן, געלאכט און געשפּעט, וועלנדיג מ'זאל איהם אויסהערן ביזן סוף...

איך האב געוואלט דערציילן אויפן עקסידענט. חזקי מיט יענקי האבן אבער צוגענומען די גאנצע אויפמערקזאמקייט. כ'בין הייזערדיג געווארן נאך איידער מ'האט מיר אויסגעהערט, און געפילט א פארטריקנטע ביטערליכע טעם אין מויל; וויפל כ'האב פראבירט צו רעדן, שרייען, און אריינגעדן - האט מיר קיינער נישט אויסגעהערט! פארוואס? וואס בין איך; לופט? דורכזיכטיג? איך וויל זיך נישט פילן

וואכנטליכע רעטעניש,
אויף מידות
און שמירת הלשון

א חידה במידה

חידה:

א קליינע זאך, מ'טאר עס אבער נישט דערציילן.
ס'איז נישט קיין שלעכט'ס, נישט קיין גנאי.

אבער ס'נעהער צום חבר. נישט צו אונז.

פערזענליך. פרייוואט - מ'דארף עס מכבד זיין!

וואס איז דאס?

מען געווענדליך אויס גאר די גרויסע שרייטערס...
ער איז געווען גערעכט.

"כ'האב מורא געהאט, אז אויב כ'וועל זיצן ווייט,
וועט מען מיר נישט געדענקען. מ'וועט מיינען אז
איך בין לופט..."

"דו - לופט???" שימי האט זיך געוואונדערט "א
קלוגער געלונגענער אינגל. א פריינדליכער און
געשמאקער... האט מורא אז ער איז לופט? ווי קען
זיין?" האט ער געפרעגט אמת'דיג.

"כ'האב זיך ווייזט אויס אנגעשטעקט פון די
שטימונג דארט, פונעם פרעש. אהא? יעדער זארגט
דארט אויף זיין פלאץ און כבוד, און דאס האט מיר
פארטומלט". האב איך פארשטאנען. "אסאך בעסער
צו זיצן אויף די אייגענע פלאץ, ה'נא האבן פון לעבן,
און נישט גלוסקטן אז יעדער זאל מיר א טובה טוהן
און אויסהערן א האלבע זאג..."

"דו ווייסט וואס?" האב איך ממשיך געווען זיך
אויסרעדן "כ'די מ'זאל מיר די 'טובה טוהן', בין איך
ליידער באגאנגען נארישקייטן, זאגנדיג זאכן, וואס
איך האלט נישט דערביי. דער עיקר מ'זאל מיר
אויסהערן, זעהן און באמערקן. כ'זאל זיך נישט פילן
דורכזיכטיג..."

כ'האב צוריק געלייגט מיין פלאש, און זיך צוריק

געזעצט אויף מיין פלאץ.
כ'האב זיך אריינגעמישט
אינעם שמועס פון שימי,
בערי מיט שלום, ס'איז געווען א
פארגעניגן!

דא בין איך בין ווערד, אפילו אויב איך
גלייך נישט אויף יעדע רגע מיט א אנדער
מעשה.

איך פארמאג ב"ה אסאך גוטע זאכן,
מתנות פון רבש"ע. ס'פעלט נישט אויס, זיך
צו אויפווייזן פאר אזעלכע וואס פילן זיך אין
צענטער פון די ענינים---
רגע!

פאריגע וואך האב איך מורא געהאט אז אויב
כ'וועל נישט רעדן לשון הרע - וועל איך נישט שטיין
אינעם צענטער פון די ענינים...

איך מוז מודה זיין אז מ'דערלייגט דארט
גארנישט... אפשר יא; אסאך חשוכ'ע מצוות.

און אויף דעם וועלן מיר אי"ה ממשיך זיין רעדן,
די קומענדיגע וואך...

דערנויט טראכט אויף וואס דו האסט געלייגט!
א גוט שבת - משולם.

שו"ת משולם

א הלכה צום שבת טיש

דודי זאגט: דער בור איז
נאריש און לאנגווייליג.
אשדא, מ'קען זיינען אין
די זעלבע צייט, עפעס
אינטרעסאנטערס...

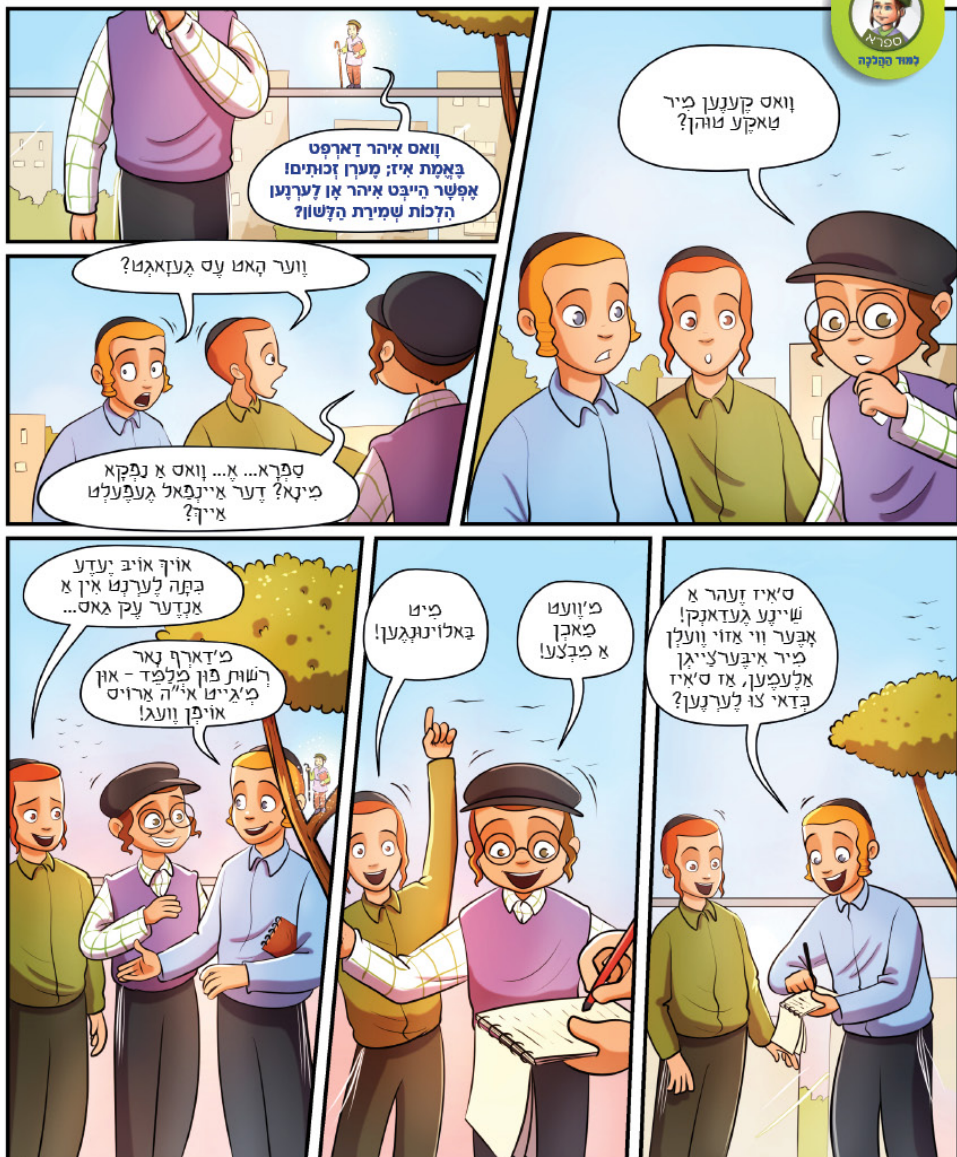
מ'טאר
נישט רעדן קעגן ספרים
אדער סופרים (שרי"ב'ערס)
- אויב ס'איז נישט לתועלת.
מ'מעג גאר זאגן: פאר
מיר פערזענליך, איז נישט
צוגעפאסט אזא סארט
שרי"בן.

אין קורצן פון פרעזע: איציק מיט
יהודה קומען העלפן פאר משולם,
צוטרעפן פאסיגע רעזוטות ווי אזוי
צוריק צוואנקומען דעם באדן. אורי
ווארנט אן פאר משולם: די איינפאלן
זענען נישט פאסיג!

געהיימניסן, פייס פאדן פון לעבן

געשריבן: ש. רוזנשטיין | געמאלן: יוספי יוסף

פארזעצונג וועט קומען אי"ה

צו צושפרייטן דעם וואכנשריפט אין
שוועדן, פאר א מינומאלישן פרייז
קליינט 02-5379160 דריקט 0

איהר ווילט הערן אביסל מער, אויף משולם מיט זיינע חברים, און אויף דעם יצר הרעס,
מסוכן'דיגע סאלדאטן? קליינט אריין צום חברים-ליין: 0723372212 דריקט 394